

TJEN FOLKET

★ medlemsblad for AKP(m-l)

APRIL 1977

innhold

LEDER:

1. mai: Mot all revisjonisme og trotskisme i det nasjonale spørsmål!	s 2
Stortingsvalget 77	s 4
Gjør forberedelser til årets sommerleire nå	s 7
Ta grundig på politikken i 1. mai-arbeidet	s 9

Fram for proletarisk internasjonalisme i det faglige arbeidet	s 10
Fyll partirekkene med revolusjonære arbeidere	s 13
Nå må vi diskutere innholdet i Klassekampen	s 15
Gjør ikke høyrefeil i kritikken av KK	s 17
Sjølkritikk fra Kari	s 18

LEDER:

1. Mai:

Mot all revisjonisme og trotskisme i det nasjonale spørsmål!

Svalbard er norsk land

Når dette leses står 1. mai-dagen like for døra. I løpet av en kort periode skal vi drive et intensivt massearbeid; med husbesøk, løpeseddelutdeling på dørene, diskusjoner med arbeidskamerater og naboer som viktige arbeidsmetoder. Nettopp i denne innspurtsfasen, der hovedvekta må legges på det praktiske massearbeidet, er det viktig at vi minner oss sjøl om betydninga av den politiske *linja* vi kjemper for på mai-dagen.

Vi skal her konsentrere oppmerksomheten om Svalbard-parol, som har ført til debatt i partiet og som har vært et av revisjonistenes viktigste angrepspunkter mot toget.

La oss kort minne om noen velkjente fakta. Den imperialistiske supermakta Sovjet styrkes militært og politisk vis a vis USA-imperialismen. Sovjet er ennå ei *oppadstigende* imperialistmakt, USA-imperialismen har lenge vært på retur. Dette er et objektivt uttrykk for den ujamne utviklinga i imperialismen og konkurransen om hegemoni.

Et av Sovjets viktigste militære oppmarsjområder er i Nord, med gigantbasen på Murmansk som sentrum. Som en del av krigsforberedelsene er kontrollen over disse territoriene et nøkkelledd. I tillegg ønsker Sovjet å grabbe til seg kontrollen over hav- og mineralressurser. Dette er bakgrunnen for den politiske konflikten om Barentshavet og Svalbard.

I denne konflikten tar Faglig 1. maifront stilling, *mot* begge supermakter og spesielt *mot* Sovjets press. Dette får naturlig nok sosialimperialismens agenter i Norge til å se rødt. Fra «NKP» til SV og «KUL»/«KAF» hyles det opp om «nasjonalsjåvinisme» og «borgerlig anneksonspolitikk».

Skarpest er denne polemikken rundt Svalbard-spørsmålet. Det er naturlig. For her får vi på en enkel og god måte dokumentert at kommunistenes linje i det nasjonale spørsmål er fullstendig uforenelig med all revisjonisme og trotskisme.

Som marxist-leninister anerkjenner vi *nasjonenes sjølraderett*, dvs. retten til egen statlig eksistens. Dette må gjelde *alle* nasjoner, andre *som var egen*. Ingen som vil stå fram som marxist og leninist kan da kalle det «nasjonal-sjåvinisme» å forsvare den norske nasjonens sjølraderett mot alle imperialistiske angrep. Dette er et prinsippspørsmål i den kommunistiske bevegelsen. På samme vis sluss vi mot all norsk imperialisme og kolonialisme, og derfor gar vi 1. mai også mot den nasjonale undertrykkinga av samene.

Det første, enkle spørsmålet blir da: *Er* Svalbard norsk land, tilhører det en annen stat eller er det et slags «ingenmannsland» under Nordpolen? I en artikkelserie i Klassekampen er dette grundig gjennomgått. Det ble der dokumentert at Svalbard historisk er blitt en del av Norge gjennom nordmenns arbeid og innsats der helt fra 1100-tallet. Geografisk ligger øygruppa nærmere resten av Norge enn noe annet fastland. Gjennom århundreder har det eksistert et fellesskap i økonomisk liv, og i lang tid også fast norsk bosetting. At «røverfreden i Versailles», som Lenin kalte den, påtvang Norge betingelser som sikrer imperialismaktens «rett» til økonomisk utplyndring av Svalbard endrer sjølsagt ikke en tøddel på dette. Svalbard er, akkurat som Andøya, en del av det norske territoriet.

Med utgangspunkt i den marxist-leninistiske teorien om hva en nasjon er, og ut i fra prinsippet om å forsvare sjølråderetten, stiller vi parola: Svalbard er norsk land — avvis Sovjets press! Blant revisjonistene har det blitt mote å karakterisere dette som «grønlandsaktivisme», dvs. sammenlikne vår parole med borgerkapets og fascistenes koloniseringsframstøt i mellomkrigstida. Denne svindelen må vi aktivt og pågående avsløre.

For Grønland var aldri noen uløselig del av Norge, det har aldri vært kontinuerlig norsk økonomisk aktivitet der og det finnes i tillegg med egen borgerkapets nasjon av inuitnasjonalitet som den danske koloni-makta i dag undertrykker. De danske marxist-leninistene i KAP angriper denne danske kolonialismen, de forsvare den grønlandske nasjonens sjølråderett og AKP(m-l) har akkurat den samme linja. På samme vis går vi mot norske imperialistkrav om besittelser i Antarktis.

Imperialistisk økonomisme

Denne prinsippfaste politikken står i skarp kontrast til revisjonistenes og trotskistenes historiske svindel og deres angrep på Lenins linje i det nasjonale spørsmål. Teoretisk bygger de på imperialistisk økonomisme og en fullstendig forfalsking av Lenins polemikk mot bruken av ordet «fedrelandsforvar» under 1. verdenskrig.

Først litt om det Lenin beskrev som en karikatur på marxisme og imperialistisk økonomisme. I polemikken mot Rosa Luxemburg om det nasjonale spørsmål slår Lenin fast at hun blander sammen spørsmålet om nasjonenes sjølråderett, deres statlige sjølstendighet, med spørsmålet om deres økonomiske sjølstendighet og uavhengighet. Seinere, i 1916, polemiserer Lenin mot P. Kievsky (Y. Pyatakov) som spredde teorien om at sjølråderett og demokratiske krav var illusoriske og umulige kampkrav i imperialismens epoke.

Lenin slo fast at dette bare representerte en ny form for *økonomisme*, som ville føre proletariatet vekk fra kampen mot politisk undertrykkelse, for demokratiske krav. Imperialismens økonomiske utnyttning og slavebinding må ikke få kommunister til å betrakte avskaffelsen av sjølråderetten og

den politiske slavebindinga av nasjonene som en slags økonomisk naturlov. Tvert om er det kommunistenes plikt å oppdra massene i kamp for alle demokratiske krav og forsvare sjølråderetten mot all imperialistisk undertrykkelse.

Sånn må vi også betrakte spørsmålet om «forvar av fedrelandet». Lenin karakteriserte betegnelsen «fedrelandsforvar» om imperialistmaktens oppdelingskrig i 1914–18 som sosialsjåvinisme og sosialimperialisme. Men samtidig gikk han skarpt mot alle revisjonister som forsøkte å fordreie dette til en parole mot *ethvert*, forvar av fedrelandet, dvs. av den egne nasjonen. Det vi angriper er parola «forvar av fedrelandet» om en *imperialistisk* krig, dvs. der *begge* krigførende parter faktisk fører krig for å avgjøre hvem som i *størst grad* skal kunne undertrykke fremmede folk. På samme vis må kommunistene kjempe mot all imperialistisk aggresjon som tar sikte på annekasjon og undertrykkelse, og forsvare alle annekterte nasjoners frigjøringskrig.

Trotskisme og sosialimperialisme

Derfor kan vi konkludere: Faglig 1. maifronts paroler reiser helt korrekte krav og paroler. Som kommunister forsvare vi dem ut ifra den marxist-leninistiske teoriens prinsipper.

Mot dette står den moderne revisjonismens og trotskismens *forvar* for Sovjets imperialistiske rakettdiplomati, territoriale krav og utpressingsforsøk. Deres Svalbard-politikk forneker historia og virkeligheten, den bryter på alle punkter med Marx, Engels, Lenins, Stalins og Mao Tsetungs linje i det nasjonale spørsmål. Deres mål er å tjene Sovjets sosialimperialistiske utenrikspolitikk og spre kapitulasjonistiske ideer i massene.

Opp til nå har mange partikamerater, på grunn av ideologisk vakling i Svalbardspørsmålet, unngått konfrontasjoner med revisjonister og trotskister om disse spørsmåla. Dette er og forblir opportunisme. 1. mai-mobiliseringa er en utmerka anledning til å oppsøke dem, angripe deres reaksjonære syn åpent og offensivt. Faglig 1. maifronts hovedparoler er et riktig grunnlag for denne kampen. La innspurten i 1. mai-arbeidet bli et skikkelig oppgjør med all revisjonisme og trotskisme i det nasjonale spørsmål.

Stortingsvalget 77

AKP(m-l)s 2. landsmøte vedtok at partiet skulle stille opp i høstens stortingsvalg sammen med uavhengige sosialister i en front, Rød Valgallianse. SKs politiske utvalg har seinere vedtatt at partiet skal stille lister i alle fylker.

Kommunisters holdning til å delta i valg og parlamentarisk arbeid er at det er et *taktisk* spørsmål, å delta eller boikotte må vurderes utfra situasjonen i klassekampen og nivået i massene. Og det må vurderes utfra vår egen styrke, det setter spesielle krav til oss sjøl å delta.

Når Lenin skriver om å delta eller å boikotte valget så sier han at «all boikott er en kamp for å hindre en institusjon å bli effektiv. Om en institusjon er reaksjonær, men massene ikke har gjennomskuet den, så foreligger ikke betingelsene for å boikotte den ihjel, og da er ikke boikott et egnet middel».

Da vi boikotta valgene i 1969 og 1971 var det en annen type boikott. Begrunnelsen var at ml-rørsla var for svak til å delta, vi hadde verken politisk eller organisatorisk styrke til å stille lister.

Utfra en sånn vurdering i dag og under de nåværende forholda er det sjølsagt at det er riktig å kaste seg aktivt inn i valgkampen. «4-åringen har vokst seg stor og kraftig». Og blant massene fins det store illusjoner om Stortinget og muligheter for å bedre massenes kår gjennom parlamentarisk arbeid. Å ikke delta ville være å overlate valgkamparenaen til de borgerlige partiene og valgsirkuset deres. Utfra en sånn vurdering er det riktig å delta.

Men å bare vurdere spørsmålet om å delta på denne måten vil være ensformig og for «negativt».

Valget og valgkampen gir partiet et bra høve til å drive intensivt propaganda for en del strategiske og sentrale saker og til å organisere massene rundt partiet. I tida før er ofte folk mer opptatt av politikk enn ellers. Vi må bruke valgkampen til å vinne flere for den revolusjonære bevegelsen og til å svekke tilliten til de borgerlige arbeiderpartiene.

Revolusjonær plattform

Valgkampen er en del av taktikken på veien mot den sosialistiske revolusjonen i Norge. Hovedinnholdet i valgarbeidet må være å drive en revolusjonær valgkamp, propagandere for sosialismen, revolusjon og proletariatets diktatur, mot borgerskapets diktatur og parlamentarismen. Vi må gå mot de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet, reise kampen mot de borgerlige arbeiderpartiene og avsløre dem som borgerskapets agenter og som arbeiderklassens svikere og forrædere. RV er en revolusjonær front, men plattformen må slå fast nødvendigheten av det kommunistiske partiet og AKP(m-l) som arbeiderklassens fortropp.

Sammen med de strategiske kravene må vi drive noen viktige og sentrale spørsmål for massene som vi må propagandere for og mobilisere massene til kamp for.

Vi må stille lokale paroler og drive viktige lokale taktiske spørsmål for å avsløre den reaksjonære og råtne politikken til DNA, SV og «NKP». Men vi skal også drive en allsidig avsløring. I «Hva må gjøres?» polemiserer Lenin mot økonomismen og sier blant annet: «For å bli en sosialdemokrat, (dvs. kommunist) må arbeiderne ha et klart bilde i tankene sine om den økonomiske karakteren og de samfunnsmessige og politiske trekkene til godseieren og presten, den høye embetsmannen og bonden, studenten og omstreiferen.» Og et annet sted: «Virksomheten vår som sosialdemokratiske avisfolk er å gjøre djupere, utvide og trappe opp de politiske avsløringene og den politiske agitasjonen».

Vi skal avsløre borgerskapets og deres agenter på konkrete saker og mobilisere på viktige lokale paroler.

Den rake motsetning til ei sånn linje for valgkampen har SV som stiller med et program med flere hundre krav og paroler hvor bare noen få rører ved massenes sentrale behov. Dette er ei linje for reformistisk valgkamp hvor innholdet er å gi løfter om «arbeidermakt» og «trygging av arbeids-

plassene» og gi illusjoner om hva SV skal få gjennom på Stortinget med en «arbeiderregjering utgått fra DNA».

Et par korte sitater fra Lenin om valg illustrerer hva slags linje kommunistene må ha i valg: «valgene er ikke en politisk virksomhet for seg sjøl, ikke et forsøk på å vinne mandater gjennom alle slags løfter og deklarasjoner, først og fremst er de en særskilt anledning til å representere det klassebevisste proletariatets grunnleggende krav og prinsipielle syn». «Sosialdemokratene anser parlamentarismen som en av måtene å opplyse og skolere proletariatet og organisere det i et uavhengig klasseparti; som en av midlene i den politiske kampen for å frigjøre arbeiderne».

Valget er en gradmåler for arbeiderklassens bevissthet

Valget avgjør ikke hvem som skal ha makta i landet, det avgjør bare hvem som skal forvalte kapitalismen for borgerskapet. Men vi skal likevel sette oss målsettinger i valgkampen fordi valget har betydning for arbeiderklassens kamp.

Det vil ha betydning for arbeiderklassen å svekke tilliten til de borgerlige arbeiderpartiene DNA, SV og «NKP» og styrke oppslutninga om den revolusjonære bevegelsen. Valgkampen må avsløre alle de ratne sakene disse partiene har gjort i dagskampen og i parlamentarisk arbeid. Spesielt må vi sette oss som mål å svekke tilliten til det svarte, reaksjonære og sosialimperialistiske agenturet «NKP». Bade Sovjet og vårt eget borgerskap har store interesser for å opprettholde dette partiet. Sovjet for å ha et quislingparti klart, borgerskapet for å ha et parti som de kan framstille som «kommunister» mot de virkelige kommunistene. Helomvendinga til borgerskapet ved å åpne dørene til NRKs valgsendinger viser dette. Mange stemmer til Rød Valgallianse vil være en måler på vår styrke og vise den framgangen som den revolusjonære bevegelsen har. Å slå «NKP» i antall stemmer er et skritt på vegen for å vise hvem som er de virkelige kommunistene.

Ingen må tru at vi oppnår dette uten hard kamp

Vi må bruke valgkampen til å styrke partiet, vi må organisere mange arbeidere, kvinner og ungdommer i RV-gruppene til aktiv valgkamp som kan slutte opp om par-

tiet og rekrutteres. Dagsavisa vår vil spille en viktig rolle i valgkampen og valgkampen må brukes til å verve mange nye abonnenter til avisa, først ved å gi tilbud om valgabonnement fra august til oktober, men ved oppfølging av dette vil vi kunne få mange nye faste dagsavisabbonenter.

Innrettinga på valgkampen

Valgkampen skal styrke partiet i arbeiderklassen, det er først og fremst her vi skal spre propaganda, diskutere og mobilisere RV-grupper og til å stemme RV. Og vi skal flokke store deler av ungdommen rundt partiet og styrke partiet i den nye kvinnerørsla. Samtidig som vi har en klar innretting på hvilke klasser og grupper vi ønsker å nå skal vi også mobilisere breitt, enkelte steder må vi sikre særskilt arbeid blant fiskere, småbønder og funksjonærer og andre grupper og et stort antall stemmer til RV er et viktig mål.

Revolusjonær valgkamp

Vi skal drive en revolusjonær valgkamp for å få ut politikken til RV, utstrakt massearbeid, muntlig agitasjon, systematisk og direkte kontakt med folk. Drive husbesøk, arrangere mindre møter, ha regelmessig stand som syns godt og preger gata, gjerne med musikk og appeller. Vi må kombinere arbeidet med å nå ut til utvalgte folk med massespredning av propaganda.

Vi skal jobbe aktivt for å få til konfrontasjonsmøter og massemøter, valgmøter i fagforeninger og klubber, i boligstrøk og i masseorganisasjoner. Vi skal gå i «nærkamp» med revisjonister og arbeideraristokrater for å avsløre dem og vinne folk over på vår side i klassekampen.

Vi er for å organisere valggjenger som drar rundt og driver agitasjon og diskusjoner og aktivt oppsøker andre partiers arrangementer, valgmøter og stands. Ingen av de borgerlige partiene skal få drive sin løftepolitikk og demagogi i fred hvor vi er i stand til å komme ut med vår politikk.

Bygg RV-grupper

For å drive en sånn valgkamp må vi bygge mange RV-grupper organisert for en sånn valgkamp som det er lagt opp til. Vi må organisere RV-grupper på arbeidsplasser, i boligstrøk, på skoler og læresteder osv. RV-grupper skal være agitasjonsgrupper og

organiseres etter det, og ikke være studie-sirkler. Det må være få, men godt organiserte diskusjonsmøter og mye opplegg for massearbeid. RV-gruppene må sette seg målsettinger for arbeidet, for hvem de skal nå, antall dagsavisabonnenter og vi må sette oss målsettinger for hvor mange stemmer hver enkelt skal mobilisere.

Vi må drive valgkampen som ei kampanje, før sommerleirene må valgkampen planlegges og vi må starte å organisere RV-grupper sånn at vi fra august kan sette i gang en intensiv valgkamp i 1½ måned. Sommerleirene skal vi bruke til en kraftig mobilisering til starten i august.

1 million til valget og Oktobers klassikerplan

I valgkampen skal vi drive en kraftig innsamling for å sikre 300.000 kroner til valgkampen og ei målsetting på minst 700.000 kroner for å finansiere en omfattende utgivelse av marxist-leninistiske klassikere for å styrke studietilbudet til partimedlemmene og alle klassebevisste arbeidere. Vi må propagandere for sjølbergning og sparsommelighet og mot statens finansiering av de borgerlige arbeiderpartiene.

I valgkampen går vi imot fagforeningsbevilgninger til de politiske partiene i valgkampen. Vi skal gå imot DNAs svindel med fagforeningspengene og mot bevilgninger til revisjonistpartiene med en liten «trøst til RV». Vi er imot å legge fram forslag til bevilgninger til RV. På den andre sida så er vi ikke imot bevilgninger som vi fikk til rotasjonsinnsamlinga, eller til Klassekampen nå, vi er også for bevilgninger til Oktobers klassikerliste.

Korriger både høyre og «venstre»-avvik i valgkampen

Foran valgkampen nå må vi kort ta et tilbakeblikk på valgarbeidet både i 1973 under høyreavvikets glansperiode og i 1975 da det fantes en del vulgariseringstendenser i valgarbeidet.

Høyreavviket i 1973 besto i for det første å legge oss flate for SV for å få til en valgallianse og dermed legge ned kampen mot den moderne revisjonismen og mot den ene supermakta Sovjet, for det andre så tok vi etter de borgerlige arbeiderpartienes valgkampmetoder med politiske «utspill», stille en masse krav som måtte bli innfridd osv. Det blei lagt større vekt på dette enn å drive massearbeid, propagandere for revolusjon og sosialisme mot parlamentariske illusjoner og fredelig overgang til sosialismen osv.

I 1975 blei mye av avvika fra 1973 korrigert og valgkampen blei innretta på å nå arbeiderklassen, den progressive kvinnerørsla og ungdommen. Arbeidet i 1975 ga oss mye å jobbe videre på i år. Men det fantes også en annen tendens som var skadelig for valgarbeidet, nemlig at valget ikke var så viktig, at det var høyre å mobilisere folk til å stemme på RV. Denne motviljen mot å drive valgarbeid var en vulgarisering av korrigeringa av høyreavviket, den dekket seg bak «venstre»fraser om at valgarbeid er et nødvendig onde som partiet må drive, og alt parlamentarisk arbeid er ei plage for kommunister.

Det var også kamerater som hevda at det ikke var så viktig å få stemmer, at en arbeiderstemme var viktigere enn 10 funksjonærstemmer.

Sånne ideer er kjærkomne for de borgerlige arbeiderpartiene fordi resultatet av disse ideene er at arbeiderklassen og andre progressive blir overgitt til valgsirkuset til sosialdemokratene og revisjonistene og tutta øra fulle med fagre løfter og illusjoner om det borgerlige diktaturet og parlamentarismen.

Valgkampen er ei viktig kampanje for partiet hvor vi kan propagandere for revolusjon og sosialismen, hvor vi kan avsløre de borgerlige arbeiderpartiene og vinne massene fra dem og over til den revolusjonære vegen.

MELDING FRA SKAU

Avdelingsmøtet om sikkerheten, som var planlagt i mars er foreløpig utsatt. Beskjed om når møtet skal være vil bli annonsert seinere.

Gjør forberedelser til årets sommerleire nå

Rød Front-leirene er et politisk felttog mot borgerlige linjer i og utafor partiet, og de er en praktisk skole i organisering etter marxismen-leninismens prinsipper. Leir-deltakerne går fram politisk med sjumilsstøvler på leiren, og de som har vært med veit at entusiasmen og innsatsviljen stiger mange grader i løpet av den ene uka.

Det betyr at partiet på alle nivå, og at hvert enkelt medlem, må se på forberedelsene og gjennomføringa av sommerleir som en viktig politisk kamp. Sommerleir er ikke bare et «teknisk problem» eller noe en får seg ferdig servert engang utpå sommeren. Skikkelig politisk forarbeid av alle må til!

Temaene for sommerleir i år er:
Revolusjonær faglig politikk
Den internasjonale situasjonen og spørsmål i tilknytning til folkekrig (endelig tittel ikke bestemt)
Stortingsvalget 1977.

Revolusjonær faglig politikk

Partiet vinner oppslutning og respekt for det faglige arbeidet sitt. Vi fører hard kamp mot borgerskapets «viktigste sosiale støtte», arbeideraristokratiet. Gjennom vår innsats blir fagforeninger forandra fra å være redskaper i borgerskapets hender til å bli sentre for organisering og motstand mot borgerskapet og til organisasjoner som er med på å gjøre arbeiderklassen seg bevisst sin rolle og historiske oppgave.

Men arbeidet vårt følger ikke alltid Marx' anvisning om å gjøre fagforeningene til «hevstang for arbeiderklassens endelige frigjøring». Unnfallenhet i kampen mot arbeideraristokratiet, uklarhet og usikkerhet på hvem de er og åssen funksjon de har og usikkerhet om åssen vi skal isolere dem fra massene hindrer framgang for kamplinja. I stedet fostrer det revisjonisme. Borgerlig legalisme som i Odda-streiken, utslag av rasisme i «Champignon-streiken», illusjoner om forbundsledelsen når det gjaldt SEF-eksklusjonen, unnfallenhet i kampen mot sosial-

imperialismen og for støtte til den 3. verdens folk — dette er stikkord for linjer som vi må få fram i dagen og ta et oppgjør med.

Mange selger ikke eller selger alt for lite av Klassekampen blant arbeidskameratene. Det kan ikke rime med Lenins anvisning om at «arbeidet i fagforeningene ikke må føres i nøytralitetens ånd, men ta sikte på å knytte stadig sterkere bånd mellom fagforeningene og det sosialdemokratiske (kommunistiske) partiet».

På leiren må vi få fram alle de verdifulle erfaringene folk har om dette. Vi må stille spørsmål om åssen vi egentlig skal jobbe på arbeidsplassene og i fagforeningene. Vi må stille skarpt lys på reformistiske og revisjonistiske linjer i det faglige arbeidet.

Stortingsvalget 77

Mange ser på valgene som latterlig sirkus og viser det ved å la være å stemme. Men vi gjør feil om vi trur at vi av den grunn skal blåse i Stortingsvalget. Mange vanlige arbeidsfolk er skeptiske til Arbeiderpartiet. Men like fullt mener de at Nordli og co er flinkere til å løse kriseproblemene enn folk fra andre partier. SV blir mer og mer ynkelig for hver større politisk hending i og utafor partiet. Men vi skal ikke tru at ei reaksjonær retning som den moderne revisjonismen vil falle av seg sjøl. Tvert om krever det hard kamp fra vår side for å vinne over alle de mange, mange progressivt innstilte folka som har blitt lurt til å stemme SV. Diskusjonene på sommerleiren i år om Stortingsvalget skal ikke bli noen bleik gjentakelse av diskusjoner vi har hatt før. Vi skal analysere og stå fast på ei korrekt linje i forhold til valget. Vi må diskutere hva som blir de viktigste spørsmåla, hvem vi skal rette oss mot og åssen vi skal jobbe. Rød Valgallianse er en ganske fersk politisk gruppering. Vi stiller opp i valg i kamp ikke bære mot borgerskapets forskjellige partier, men og mot et samla hylekor fra den borgerlige pressa, radio og fjernsyn. Å tru at vi kan ta

lett på oppgava med å utvikle politikken og arbeidsstilen vår i forhold til Stortingsvalget, er det samme som å gi ei kostelig gave til SV, «NKP» og Arbeiderpartiet.

Verdenssituasjonen

Den endelige tittelen og innrettinga på diskusjonen om verdenssituasjonen/folkekrig er ikke bestemt. Mer om dette i seinere TF-nummer og Klassekampen.

Politikken er nøkkelen i mobiliseringa

Mobilisering av folk til å dra på leir er viktig propaganda-arbeid. Fram med politikken! Få folk interessert i de temaene vi skal ta opp på leirene! Folk melder seg på når de sjøl veit at de kommer til å lære noe de trenger å lære, og når de skjønner at deres egne erfaringer er viktige for andre. Grundig diskusjon og personlig oppfølging er stikkorda for mobilisering til leir.

Vi må sjølsagt ta opp andre motsigelser som at noen synes det er mye med ei hel uke, at de har problemer i forhold til familien, eller økonomien, at en er redd for å være ny blant mange ukjente osv. Men disse tinga er og blir underordna dersom vi overbeviser folk om betydninga av å diskutere hovedtemaene på leir. Trekk og fram andre sider ved leirlivet som det kameratslige samværet, kultur, idrett osv.

Slikt propagandaarbeid kan kreve mye tid av oss. Den tida må vi ta og vi får det hundre ganger igjen ved at mange, mange fler deltar på leir og kommer nærmere den kommunistiske bevegelsen. Partiets medlemmer må sjøl delta for å utvikle seg til bedre kommunister!

Mobiliseringa bør starte med en gang. Reis saka overfor folk du kommer i kontakt med. Husk at mange planlegger sommer-

ferien sin ofte i god tid før påske. Vi må diskutere leir med alle de folka vi kommer i kontakt med gjennom annet politisk arbeid. Men vi gjør feil om vi stiller kravet: «for å få være med på sommerleir må du ha jobba i en progressiv front noen måneder og minst gått i en demonstrasjon»! Spør folk på jobben! De vil ha mye utbytte av leiren og har mye å lære bort. Spør folk når du er ute og selger Klassekampen! Spør familie og slektninger!

Spørsmålet om sommerleir og mobiliseringa til den må bli reist i alle partilag. «Uten politisk sterke grunnorganisasjoner kan ikke partiet spille noen ledende rolle i klassekampen» (Fra paragraf 15 i Vedtektene). Partilaget må sjøl bli politisk ledende når det gjelder å stille de motsigelsene som sommerleiren innebærer. Det gjelder forståelsen for at diskusjonene vi reiser på sommerleir er av stor betydning. Det gjelder å rette mobiliseringa inn på hovedtemaene samtidig som vi og forbereder oss til å svare på andre insigelser som folk kan ha. Det gjelder å se til at partiets medlemmer sjøl forbereder seg politisk på leir, og at uorganiserte blir trekt med i dette. Og det gjelder å utarbeide konkrete mobiliseringsplaner og kjempe for å sette dem ut i livet.

Det blir laga eget sommerleirmateriale som brosjyre med påmeldingsslipp, plakat og egen sommerleiravis (KK-format, 4 eller 8 sider). Dessuten kommer det mye stoff i Klassekampen og Røde Fane-artikler. Se oppslag i Klassekampen om dette.

En viktig del av sommerleiarbeidet blir å forberede seg godt til diskusjonene. Jo bedre forberedt vi er, dess bedre kan vi skille viktig fra uviktig og drive fram det politiske nivået på leiren. Studer prinsippprogrammet til partiet nøye!

Red

DEBATT

Ta grundig på politikken i 1. mai-arbeidet

TF har i ledere og artikler lagt opp til nødvendig kamp mot feilaktige ideologiske og politiske linjer i 1. mai-arbeidet. Dette har styrket diskusjonene og styrket de korrekte linjene for mobiliseringsarbeidet. Dels fordi kampen blir begrensa til ord, dels fordi feila oppstår i en annen form.

Her skal vi ta for oss noen feilaktige linjer som enten har stått åpent fram i debatten eller gjennom å ha fungert i praksis.

1. *«Et eget SV-tog kan aldri fa noen masseappell. Det er avslørt på forhånd.»*

Dette er et feilaktig og farlig syn. Et slikt tog er rett nok diktert av SV's partisyn, spesielt i samband med valget. Sant nok er og SV-politikken avslørt for flere og flere arbeidsfolk. Men at SV og SV-politikken skulle være avslørt så grundig og så breitt som det hevdes her, kan ikke vi finne noe grunnlag for å hevde. Erfaring fra kamper der SV har lagt seg på sin tredje splittelseslinje viser tvert imot at vi må skjerpe kampen for å vinne fram med en korrekt politikk. Vi vil hevde at synet temmelig åpent er et fraserødt grunnlag for å la være å kjempe, og at synet bruker framgangen i kampen mot revisjonismen som skalkeskjul for dette høyresekteriske synet.

2. *«Hovedinnholdet i agitasjonen mot SV må være SV's pro-imperialistiske og borgerlige karakter — allment.»*

Igjen ser vi hvordan linja prøver å vri seg unna den konkrete klassekampen. Det er ingen spøk når Stalin og Dimitrov kjemper mot såkalt kamp mot opportunisten på et allment grunnlag, framfor å nagle dem til de konkrete skampelene. Det finnes ikke noen vei som går utenom de sakene massene står oppe i, og som sjølsagt former deres politiske og ideologiske syn. Dette synet derimot fornekter nødvendighet av kamp i massene og det fornekter at å styrke ei korrekt linje betyr å løse politiske motsigelser hos massene og ikke motsigelser tatt fra et skjema. Dessuten fornekter synet grovt at det er korrekt og nødvendig å kjempe for massenes dagskrav.

3. *«Kamp mot revisjonismen — må inn som hovedparole.»*

Dette synet er hevda og etter vårt syn summerer det opp ei felles linje for de synspunkta vi har tatt fram foran. Vi nevner det, men vi vil ikke bruke tid på å avvise det. Synspunktet er i strid med hvordan vi oppfatter FFF's parole for dagen «Enhet på klassekampens grunn». Vi tolker forslaget slik at det kommer fra folk som ikke vil ha noe verken med massene

eller klassekampen å gjøre. En vifter med et rødt flagg for å slippe unna — massene får ingen framgang, heller ikke klassekampinja og FFF.

Vi må gå til bunns i politiske og ideologiske avvik. Vi har ikke tatt fram disse feilaktige linjene fordi vi trur at disse er nøklene i alt 1. mai-arbeid. Vi har tatt dem fram for å vise noen erfaringer og nødvendige oppgaver.

Vi har lært at avvika som vi f.eks. har oppsummert fra i fjor overlever godt om de bare blir pekt på. Ideer om FFF som partitog, uvilje mot dagskampparoler, uvilje mot å kjempe for oppslutning om politikken blant massene, den overlevde på tross av at den blei avvist i ord og tale. Det viser eksemplene våre.

Vi har fått erfaring for at slike syn fortsatt lett kan kjøres fram under falske flagg. Baktunge linjer kan lett draperes i røde og optimistiske fraser.

Dette betyr ingenting annet enn at vi må trenge til bunns i diskusjoner, dissekere planer for å se om de er luft og ikke

DEBATT

minst føre jevnlig kontroll. Viss ikke, overlever feila og det blir ingen framgang for kamplinja på 1. mai.

Bekjemp falsk enhet på FFF's plattform. Vi mener at vi allerede diskusjonen i innledningsfasen viste at slike linjer fantes. Det var ikke enhet på politikken i plattformen, debatten var for grunn, de motsigelsene som ble kjørt var lite vesentlige. Dette viser en uforpliktende holdning til plattformen. Vi har lært at dårlig arbeid bunner i politiske motsigelser og at grundig kamp for enhet på plattformen kan bøte på dette.

Massemobilisering betyr hard kamp og grundige studier. Drøftinga av plattformen avslørte tendenser til å tru at parolene er ønska ut

på et løst grunnlag, og ikke basert på og retta inn på den konkrete klassekampen. Ennå klarere kom dette fram i vurderinga av lokale paroler og kampsaker. Paroler ble vurdert omtrent som om det ikke fantes verken politiske interesser eller kamp blant massene. Dette viste at vi ikke fulgte masselinja verken i teori eller handling. Det siste kom klart fram fordi det viste seg at vi hadde et svært dårlig grep om klassekampen rundt oss. Her vil vi dra fram et viktig punkt i prinsippet om masselinja: Vi kan og må lære av massene. Vi har plikt til å lære av dem om vi overhodet skal kunne ta mål av oss til å gjøre noe av betydning for kampen. Det finnes ingen vei utenom dette om vi skal konkretisere FFF's politikk lokalt, og særlig viktig er det der hvor baktungheten og sekterismen har gitt resultater.

Våg å ta opp og bekjempe ideologiske feil. Vi har erfaring for at når planene ikke gir resultater så finner vi forklaringer både hist og her, men på det ytre planet. Vi våger ikke å gå inn på ideologiske feil som årsak, om vi gjør det så gjelder det liksom ikke oss direkte. Våg å kalle en spade for en spade. Viss ikke blir feila bare liggende eller i beste fall kameratene overlatt korrigering på egen hånd og i det skjulte.

Dette er å lukke øya for hva som kreves om resultater skal oppnås. Vår stil er å løse motsigelser i dagslys. Situasjonen er lys, vi har fått se mørke skyer, fei dem vekk gjennom grundig og kollektiv kamp.

Fram for klassekamplinja på 1. mai! Rydd bort alle hindringer!

Lars og Johan

Fram for proletarisk internasjonalsisme i det faglige arbeidet

Denne artikkelen er et forsøk på å avdekke en side av høyreavviket i det faglige arbeidet som vi er kommet svært kort i korrigeringa av, nemlig proletarisk internasjonalsisme.

Proletarisk internasjonalsisme er et grunnleggende prinsipp for partiet og arbeiderklassen. Men på tross av saker som tillitsmannsopp-

ropet for arbeiderne i Polen, støtte til PAC, utmeldinger fra Vennskapssambandet Norge – Sovjet, uttalelser om Svalbard og Barentshavet, støtte til fremmedarbeiderdemonstrasjonen, og antiimperialistiske demonstrasjoner, hører det til unntakene og ikke regelen at vi reiser internasjonale spørsmål på arbeidsplassene

og i klubber og foreninger. Vi kan slå fast at vi har et stort og alvorlig høyreavvik på dette spørsmålet.

Press fra arbeideraristokratiet

Dette kommer til uttrykk på en rekke områder. Vi ligger flate for terror fra arbeideraristokratiet, og god-

tar ofte i praksis den reaksjonære tesen om «ingen politikk i fagforeningene,» og at spesielt internasjonale spørsmål er fagforeningene og klubbene fremmed. Ikke bare bøyer vi unna for arbeideraristokratiets press, men mange kamerater er i praksis ofte enig med dem.

La meg ta noen eksempler: I høst arrangerte samorg. i Oslo en demonstrasjon til «støtte» for frigjøringsbevegelsene i det sørlige Afrika med Nordli som taler. Flere kamerater gikk inn for å støtte demonstrasjonen. Begrunnelse: «den hadde jo bra paroler.» Nordli sto på talerstolen og snakket om at de vestlige «demokratier» måtte støtte Sør-Afrika så kommunistene ikke fikk makten. Inntil nylig var det kamerater som reiste på revisjonistenes ferieturer til Østersjøen.

En rekke klubber og foreninger har blitt kollektivt innmeldt i Chileaksjonen uten kamp overhodet!

Van Troi aksjonen for en tid siden var en innsamlingsaksjon til en skole i Vietnam igangsatt og organisert av Sovjet. Mange ga direkte støtte, andre torde ikke protestere fordi de var redd for hetsen fra arbeideraristokratiet. Slik kunne vi fortsette med eksempler.

Men ikke bare unnlater vi å reise kampen mot supermaktene og støtte frigjøringsbevegelsene. Det er også en rekke saker vi helt eller delvis unnlater å ta opp. Kampen mot norsk imperialisme, og dets utbytting av arbeidere i andre land, eks. Azania. Dets undertrykking av den samiske nasjonen. Revisjonistene og arbeideraristokratiet snakker heller ikke om norsk imperialisme. De er aktive støttespillere for

den. Ved å ikke reise denne kampen setter vi oss sjøl i samme båt.

Dette gjelder også solidaritet med kamper arbeiderklassen fører over hele verden. Eks. Spania hvor det har vært omfattende streiker og demonstrasjoner den siste tida. Ved ikke å reise slike saker, forfaller vi til sjåvinisme og unnlater å følge vår plikt: Å oppdra arbeiderne til å se seg sjøl som en del av arbeiderklassen i verdensmålestokk.

Avviket på fremmedarbeiderspørsmålet er langt fra bekjempet. Det finnes fremdeles kamerater som om ikke åpent så i praksis forsvarer parolen steng grensene, som ser på fremmedarbeidere som en trusel mot norske arbeidsplasser, som pent lukker kjeften på arbeidsplassene når det kommer reaksjonær hets. På tross av Jøtul og Champignon-streiken lever dette grove rasistiske og sjåvinistiske avviket.

I ly av disse avvikene kan så arbeideraristokratene fritt arbeide for å bruke fagbevegelsen til et instrument for imperialismen og kontrarevolusjon. I dag knytter de båndene tettere og tettere sammen med sosialimperialismen. LO foreslår i sitt utkast til handlingsprogram å styrke forbindelsene med WFTU (revisjonistenes faglige internasjonale) og fagbevegelsene i de enkelte Øst-europeiske landa. Samtidig er de svært aktive i å sette igang tiltak for å splitte og sabotere den anti-imperialistiske kampen.

Brudd på marxismen

Hele dette avviket på proletarisk internasjonalisme er i innhold sjåvinistisk. Det

reduserer det kommunistiske partiet og arbeiderklassen til borgerlige nasjonalister, som setter nasjonens interesser før proletarisk internasjonalisme. Avviket er et grovt brudd på marxismen/leninismen og partiets linje.

Marx og Engels ga i det kommunistiske manifest alle virkelige kommunister denne rettesnora: «Arbeidere i alle land foren dere.» Marx og Engels sa også: «Ingen nasjon som undertrykker en annen nasjon kan sjøl være fri! Lenin sa blant annet dette om solidaritet med den tredje verden: Den revolusjonære bevegelsen i de utviklede land vil i virkeligheten ikke bli annet enn et narrespill dersom en ikke oppnår den mest omfattende enhet mellom den kampen Europas og Amerikas arbeidere fører mot kapitalen og de hundrer på hundrer av millioner koloni-slaver som kapitalen undertrykker.» I partiets prinsipp-program s. 56 står det: «Ettersom imperialismen og kapitalismen er eit verdsomfennande system, kan det også berre bli kasta på historia sin skraphaug gjennom ein sams strid frå proletariatet og folka i heile verda.» Dette sitatene står i skarp kontrast til de feila vi har gjort på alle områder av det internasjonale faglige arbeidet

Korriger linja, mobiliser arbeiderklassen til kamp mot supermaktene

Prinsipp-programmet gir også anvisninger for hvordan vi skal arbeide som internasjonale.

Det første vi må gjøre er at vi begynner å kritisere feil vi sjøl og andre kamerater gjør

DEBATT

og har gjort. Vi må studere klassikerne, partiets og andre marxistiske dokumenter. Personlig vil jeg anbefale folk å studere Manifestet, Imperialismen av Lenin, Kota, og spesielt avsnitt 2 og 9 i prinsipp-programmet. Men å skolere seg er ikke nok, uten at vi kvitter oss med oppportunismen i forhold til arbeideraristokratiet vil vi aldri kunne korrigere avviket.

Noen av de mest aktuelle oppgavene som ligger foran oss idag er å mobilisere arbeiderklassen til kamp mot begge supermaktene. Jeg oppfordrer folk til å følge eks. fra kjemisk i Bergen og fagforeninga ved Falconbridge. Begge har vedtatt skarpe uttalelser mot Sovjets aggresjon på Svalbard og i Barentshavet, og avslørt deres falske fredsprat. Årsmøtet på Falconbridge vedtok også å slutte å sende repre-

sentanter til «arbeiderkonferansen» i Rostock i Østersjøka. Samtidig skal vi ikke glemme USA og Nato som regelmessig driver militærøvelser i Norge retta mot arbeiderklassen. Vi har ikke tatt dette opp særlig ofte i klubber og foreninger.

Vi må i tråd med Lenins anvisninger kraftig øke støtten til frigjøringsbevegelsene. I dag er kampene spesielt skjerpert i Azania (Sør-Afrika) hvor vi gir vår fulle støtte til PAC, og i Midt-Østen der vi støtter PLO.

Samtidig må vi avsløre og bekjempe sosialdemokratene og revisjonistens falske solidaritetsbevegelser.

Vi må reise kampen mot norsk imperialisme. Følge oppfordringen fra PAC om å reise aksjoner mot norske firmaer som har forbindelse med Vorster-regimet. Grav fram materiale, send kopier av det til KK, krev stopp i forbindelsene. Reis forslag i klubber og foreninger, så får vi raskt se hva arbeideraristokratiets falske bojkottlinje er verdt.

Vi må gå i spissen for å reise fremmedarbeidernes

krav. Kreve vekk med innvandringsstoppen, gruppeimport, visumtvang, og tariffavgift. Mobilisere fremmedarbeidere med i klubb- og foreningsvirksomhet. Kreve at opplysninger og instruksjer fra bedrift og fagforeningsledelse kommer på fremmedarbeidernes språk, og at klubb og foreningsmøter oversettes til språk fremmedarbeiderne forstår.

Arbeide for støtte til de sosialistiske landene Kina og Albania. I dag får revisjonistene dominere med støtte til Sovjet. Dette bringer sosialismen i vanry i arbeiderklassen. Vi må mobilisere arbeiderklassen til å slutte opp om de virkelige sosialistiske landene. Invitere vennsambandene Kina og Albania til å komme på klubb- og foreningsmøter og fortelle om forholdene i disse landa.

Å sette disse sakene ut i livet er av største viktighet for oss. Fagforeningene er ikke kjempende organisasjoner i ordets rette forstand uten internasjonal solidaritet.

Jan

Fyll partirekkene med revolusjonære arbeidere

Vervekampanja går altfor tregt. Fremdeles er det blant mange kamerater en innbitt uvilje mot å trekke nye, friske krefter inn i partiet, mot å konsolidere partiet og den korrekte revolusjonære linja i partiet ved å tilføre mye nytt og friskt blod. Fremdeles er det seig motvilje mot å jobbe med vervinga på en slik måte at det gir virkelige resultater i form av mange nye partimedlemmer.

Framfor alt verves det alt for lite *arbeidere* til partiet. Særlig verves det for lite *industriarbeidere*.

Det er svært få kamerater som i det hele tatt ser på dette som noe problem. Vervekampanja blir redusert til venstrehåndsarbeid, den blir henvist til bakerste plass i rekka av oppgavene som skal løses. Og det blir nesten aldri engang kritisert! Det fins mange kamerater som syns det er svært alvorlig hvis KK-kampanja går dårlig, og de kjemper innbitt for å rette opp de feila som fins. Men de samme kameratene syns ikke på samme måten at det er et brennedne problem at partiet har for få medlemmer og *altfor få industriarbeidere* blant medlemmene.

Kameratene som overser og «glømmer» dette problemet, har ikke forstått rolla og karakteren til det kommunistiske partiet. Partiprogrammet sier dette om forholdet mellom proletariatet og AKP(m-l):

«Kapitalismen har skapt den moderne arbeiderklassen — proletariatet. Proletariatet er den mest revolusjonære klassen i menneskeslekta si historie. Proletariatet er den klassen som skal styrte kapitalismen og gjera slutt på all utbytting. AKP(m-l) er partiet til proletariatet i Noreg. AKP(m-l) har ingen andre interesser enn interessene til arbeidarklassen i Noreg og i heile verda.»

Programmet slår klart fast: Vi er proletariatets organiserte fortropp, vi skal lede kampen for frigjøringa av klassen. Men hvordan skal vi greie det, dersom vi ikke nettopp arbeider hardt og planmessig for å *trekke arbeiderklassen inn i partiet*, dersom vi ikke nettopp *organiserer* arbeiderklassen i dens eget parti? Gang på gang er det blitt slått fast at dersom vi ikke trekker inn et stort antall friske krefter, særskilt fra industriproletariatet, vil det være umulig å vinne over den farlige vaklinga som innslaget av intellektuelle og innflytelse fra arbeideraristokratiet fører til i partiet.

Linja for den store vervekampanja vi hadde i høst, var denne: Partiet må bli mye større, og framfor alt må vi legge vekt på å rekruttere fra arbeiderklassen. Det blei slått fast hvor mange vi måtte verve totalt, og det ble fastsatt *normer* for hvor

mange arbeidere som måtte verves. Linjene for høstens kampanje *gjelder fortsatt*.

Partiprogrammet slår fast (s. 17):

«Arbeidarklassen i Noreg treng partiet, for utan partiet kan klassen aldri frigjera seg sjølv. For å gjera revolusjon må proletariatet fremst av alt stø og styrka partiet sitt, AKP(m-l).»

Partiets styrke er avgjørende for revolusjonens seier eller nederlag. I kampen for å styrke partiet nå er ei av de aller viktigste oppgavene å rekruttere et stort antall kommunistiske arbeidere. Det må kjempes en innbitt kamp for å feie vekk de sekteriske og konservative ideene som vil stoppe denne styrkinga av partiet!

DET ER «GANSKE BRA»

Det er noen kamerater som syns at det er «ganske bra med arbeidere» i partiet. De er veldig tilfredse med at de har bedra classesammensettinga i laget sitt en del. I avslappa ro viser de til at det har vært en viss framgang siden vi stilte oppgava med å øke proletariatets andel og innflytelse i partiet, siden vi for alvor starta denne delen av kampen mot høyreavviket.

Det er rett at vi har hatt en framgang. Framgangen har styrka og stålsatt partiet

DEBATT

betydelig. Men det er *langt fra tilstrekkelig*. Det er bare de aller første skrittene som er tatt hittil. Nettopp disse første skrittene har skapt *mye gunstigere* vilkår for å rekruttere mange flere arbeidere enn noen gang før.

Denne gunstige situasjonen må vi utnytte fullt ut! Vilkåra for å trekke revolusjonære arbeidere inn i rekkene er nå de beste vi noen gang har hatt. Det kan gjøre stor skade om vi ikke utnytter det. Enda er AKP(m-l)s innflytelse i proletariatet *altfor* liten. Det er et stort hinder for å reise klassekampen på mange områder. Enda er det *altfor* mange arbeidsplasser der det ikke fins kommunister i det hele tatt, der heller ikke den kommunistiske propagandaen når fram. Og enda er vi *altfor* få på de arbeidsplassene der vi fins. Enda er det revisjonistene og arbeideraristokratene sine forræderske linjer som dominerer på arbeidsplassene. Fremdeles hersker de uforstyrta på mange, mange arbeidsplasser, de terroriserer og sviker proletariatet hver eneste dag.

Arbeiderklassen utgjør flertallet av befolkninga i landet vårt. Norge er et land med langt framskreden kapitalisme, et imperialistisk land. Fascismen er i ferd med å stikke nesa fram. Det kommunistiske partiet *ma* ha et flertall av arbeidere i partiet, dersom partiet skal greie å fylle oppgava si som proletariatets fortropp.

I en sånn situasjon må det slås hardt ned på alle ideer som sier at det er «ganske bra med arbeidere i partiet». Disse ideene vil lede arbeiderklassen inn i armene på klasseforræderne. All sjøltfredshet av denne typen må bekjempes nådeløst. Vi må lære av det som Mao sier:

«Vi må ikke slå oss tilfreds straks vi har nådd et godt resultat; vi må legge en demper på all selvtfredshet og stadig kritisere våre egne mangler, på samme måte som vi hver dag vasker oss i ansiktet og feier rommene, for å holde oss selv og våre omgivelser rene for skitt.»

DET ER «SÅ VANSKELIG»

Det er også noen kamerater som sier det er «så vanskelig» å verve arbeidere til partiet. Det er forskjellige grunner til at det er «så vanskelig». En «grunn» er at arbeidere er så «lite skolerte», har «vanskelig for å gripe teorien vår» osv. Dvs: Arbeidere er så tilbake-liggende at de umulig kan bli kommunister. Dette er den revisjonistiske «vanlig-folk»-linja på nytt. Linja som sa at grundige studier og hardt arbeid ikke er noe for arbeidsfolk, linja som retta seg *mot* å ta arbeidere inn i partiet. Linja er ikke annet enn tilbake-liggenhet hos *oss sjøl* når det gjelder å skjønne arbeideraristokratiets innflytelse og rolle i arbeiderklassen. Derfor synes vi det blir så «vanskelig» når en arbeidskamerat f.eks. har rasistiske standpunkter, men er *for* sosialismen, for ut-

viklinga i Kina, og mot Sovjets raketttøvingar i Barentshavet. Det blir så «vanskelig» når en arbeidskamerat ikke våger å stemme mot klubbformannen på et møte, sjøl om han av og til kjøper KK.

At arbeidsfolk er terrorisert og kua av arbeideraristokratiet, at de har deres standpunkter i en god del saker, er helt *naturlig*, og noe vi må regne med å møte over alt. Det er klart at arbeidere som i årevis aldri har blitt utsatt for annet enn revisjonistisk og sosialdemokratisk politikk, nødvendigvis er påvirkta av den. Men det er sikkert og visst at de ikke er «dumme» av den grunn! Det er sikkert og visst at de raskt og uredd kaster de skadelige ideene over bord den dagen de ser at ideene tjener til å holde dem nede. Og det er nettopp arbeiderklassen som ser dette klartest, og som mest konsekvent tar følgene av det de ser. Se bare hva som skjer når arbeideraristokratene og revisjonistenes streikesabotører for alvor avsløres, som i streiken på brygga: Da er streiken uknuselig, da slass arbeiderne kompromissløst. Da ser vi det som er *virkeligheten*: Arbeiderklassen er den mest ledende, den mest revolusjonære klassen, den klassen som *best* griper den kommunistiske teorien, som mest resolutt omsetter den i handling, og som tilføyer klassefienden de mest sviende slaga. Den klassen må dominere og lede partiet!

Avslør og bekjemp arbeideraristokratiet og fyll partirekkene med kommunistiske arbeidere!

En annen grunn til at det er «så vanskelig» å verve ar-

beidere, er feil i arbeidsmetodene og -stilen til mange kamerater. Altfor mange steder får lettvinhet og overfladiskhet dominere i vervearbeidet. Det er motstand mot å gjøre anstrengelser for å løse de motsigelsene som hindrer en del arbeidere i å bli med i partiet. Noen kamerater oppfører seg som om arbeideraristokratets reaksjonære ideer i arbeiderklassen er umulige å bekjempe, derfor gidder de heller ikke prøve.

Om en arbeidskamerat har noen revisjonistiske og reaksjonære ideer som hindrer han i å bli med i partiet, sjøl om han er enig med oss i det meste, er det *utillatelig* å ikke diskutere videre med han for å få løst motsigelsene. Om han hindres av problemer i familien eller med helsa, er det vår plikt å hjelpe til med å løse dem, så han kan bli med i partiet.

Men mange kamerater setter aldri av tid til sånne diskusjoner. De skjuler seg bak «*mye annet å gjøre*», «*det er ikke så viktig*» osv. Sånn blir mange kampvillige arbeidere utelukka fra partiet fordi vi ikke orker å anstrenge oss for å hjelpe dem framover. Det er rett at vi har mange viktige oppgaver. Men det har aldri vært partiets linje at vi bare skal gjøre noen av de viktige oppgavene vi stiller oss. Dessuten: Jo flere vi blir, jo bedre løser vi de motsigelsene som stilles!

Det er helt klart at det tar *tid* å verve til partiet. Det tar tid å diskutere med folk for å løse motsigelsene deres. Vi må snakke med en og en av folka som går på sirkel, ofte mange ganger. Da må vi *rydde plass* til det. Vi må kvitte

oss med byråkratiske arbeidsmetoder, vi må anstrenge oss for å ha kortere og færre møter, og få *tid* til å diskutere med dem som står nær partiet. Vi må også fordele oppgavene mellom kameratene i laget på en slik måte at de som leder studierirkler får frigjort tid og krefter til å rekruttere nye medlemmer.

Å bare slå ut med armene overfor det som er «*vanskelig*», som krever anstrengelser, er ei holdning kommunister aldri må innta. Å tru at ei oppgave er «*umulig*» uten at vi en gang har rynka panna for å prøve å løse den, uten at vi har tenkt ut en eneste metode for å gå framover, er ei tenkning

som hører heime i de revisjonistiske partiene.

I kampanja for å verve mange kommunistiske arbeidere til partiet, må vi sky all overflatiskhet, liberalisme og lettvinhet og gå resolutt løs på det vi oppfatter som «*vanskelig*». Formann Maos ord er ei god rettesnor:

«Hva er arbeid? Arbeid er kamp. Vi har vansker å overvinne og problemer å løse på disse stedene. Vi reiser dit for å arbeide og kjempe for å overvinne disse vanskene. En god kamerat er den som er ivrigst til å reise dit hvor vanskene er størst.»

Gerd

Nå må vi diskutere innholdet i Klassekampen

Dagsaviskampanja har vært en kampanje for å øke salget av KK og først og fremst verve abonnenter til avisa. Det er vel og bra. Men selve *innholdet* i avisa har vært lite diskutert. Dette bør etter min mening rettes på nå. Det er liten hjelp i å selge 27.000 aviser hver uke eller hver dag hvis innholdet er dårlig!

Betyr det at jeg etterlyser en slik kampanje — at jeg synes avisa er dårlig? Nei,

det gjør det ikke. Både jeg, og jeg tror de fleste som leser avisa, synes den er bra. Men det betyr ikke at den ikke kan bli langt bedre! Det er ikke nok å slå seg til ro med at den er den eneste kommunistiske avisa i Norge.

De fleste er nok enige om at redaksjonen og de øvrige som skriver i avisa gjør en bra jobb. Vi er også overbevist om at redaksjonen og andre har grundige diskusjoner på hvordan dagsavisa skal bli.

DEBATT

Vi har full tillit til dem. Men det er ikke nok! KK er hele partiets oppgave! Alle medlemmene må diskutere innholdet av avisa. Vi må også trekke med uorganiserte, arbeidskamerater, KK-kjøpere osv. KK skal bli hele arbeiderklassens avis!

Et utgangspunkt for de som skriver KK må være:

Når du skriver eller taler, bør du alltid tenke på den jevne arbeideren som må forstå deg, høre på din oppfordring og være klar til å følge deg! Du må tenke på hvem du skriver for og hvem du taler til. (Dimitrov).

Hvem er det vi skriver for? Et viktigere spørsmål er kanskje: hvem er det vi skal skrive for? Det er størstedelen av arbeiderklassen, store deler av halvproletariatet, bønder, fiskere, studenter osv. kort sagt, det arbeidende folket. Det er viktig å huske på at KK skal være (skal bli) en avis ikke bare for «progressive», og slett ikke bare for kommunister! Det skal bli en avis for «vanlige folk». Ofte kan det virke som om avisa er et internt organ for AKP (mer om det seinere).

Tilbake til spørsmålet: Hvem skriver vi for? Hvem leser KK i dag? Hvis vi regner at gjennomsnittelig 2 personer leser hver avis, betyr det med et brutto-oppdrag på 27.000 at ca. 50.000 personer leser avisa hver uke. Hva slags folk er dette?

Trolig er de fleste arbeidere, en del er funksjonærer, studenter osv. Men trolig er *de fleste ikke kommunister*. Hvertfall står de fleste så langt fra AKP at de ikke stemmer RV ved valgene. Svært mange av dem kjøper avisa ved løssalg. Opplaget øker (i høst) med 500 hver uke, og siden det er en del ustabile kjøpere, er det trolig flere tusen lesere av hvert nummer som aldri har lest avisa før!

Jeg påstod at avisa ofte virker som et internt organ. La meg ta et eksempel: KK for 7/12-1976 hadde som et av 1. sideoppslagene: «No gjeld det å verve abonnenter». På side 14 stod det en lengre artikkel om verving av abonnenter under overskriften «Gjer kjøparane til abonnentar». Hvem er dette rettet til? Til de ti-tusener som leser en løssalgs-avis? Til det store flertall ikke-medlemmer? Nei, til KK-aktivistene. Jeg mener ikke at KK ikke skal inneholde oppfordringer osv. til medlemmene. Men når det gjelder dagsavis-kampanjen mener jeg at KK heller burde ha hatt artikler som forklarer kjøpere *hvorfor de bør abonnere*, og ukeabonnenter hvorfor de bør abonnere på dagsavisa.

KK er ikke en avis som bare leses av kommunister! Vi må ikke ta for gitt at leserne forstår **alt** som er klart for oss! Jeg mener at mange artikler tar for gitt at leserne er enig. Vi må heller ha som utgangspunkt at de fleste leserne er usikre (eller uenige) med oss i mange viktige spørsmål, og så legge stor vekt på å forklare dem sammenhengene, *oppdra*

leserne. Siden det stadig er mange nye lesere, må det bli gjentakelser. Ting som stadig må forklares fra grunnen av er f.eks. vårt syn på Sovjet, arbeideraristokratiet, revisjonismen, «ulovlige streiker», Palestina, osv. osv.

En del kritikk av KK ut i fra diskusjoner med folk og egne meninger:

— «Avisa er tung og hoytidelig.»

Mange kjøpere sier dette. Mange «har ikke fått tid til å lese forrige nummer enda». En del AKP-ere synes selv det er et løft å komme gjennom 20-siderne (?) Det gar nok an å skrive lettere uten at det gar ut over politikken! Mange mener lay-out-en er rotete (for mange overganger, bla.) Fremfor alt gar det an å kvikke opp med litt mer kultur (noveller, tegninger osv. Se nedenfor)

— «For lite kultur.»

Ta med en fast novelle og/eller føljetong i hvert nummer! «Kultursida» i dag virker bare «for spesielt interesserte», perifer debatt osv.

— «Darlige barnespalte.»

Svær få synes at barnespalta er god. Slik den er nå virker den lite gjennomarbeidet, og lite innrettet på barn. Bør sløyfes hvis den ikke blir bedre.

Forslag: En fast *progressiv tegneserie!* Finn fram en progressiv roman, eller bestill en serie fra noen forfattere og tegnere!

— *RU og NKS-spaltene er darlige!*

Driver ikke RU og NKS med annet enn innsamlinger? Innsamlinger er vel og bra, men RU og NKS-spaltene bør ikke fylles med

det. Utgangspunktet må være at disse spaltene leses av studenter og annen ungdom som er progressive eller står oss nær. Hvilke problemer har ungdommen? Hva kan arbeidsløs ungdom gjøre med sin situasjon? Hvilke kamper står studentene oppe i? Slike ting burde disse spaltene ta opp.

Forslag: En fast ungdoms-side i hvert 8-siders nummer av dagsavisa! RU og NKS har ansvaret!

— *Flere leserinnlegg!*

Det er svært få leserinnlegg i KK, og det er for lite debatt. Det er synd, for dette er en fin måte å forklare ting på og sette motsigelser klart opp mot hverandre.

Hvis redaksjonen slipper

inn få av de leserinnleggene den får, er det en gal linje! Hvis redaksjonen får få leserinnlegg er det et dårlig tegn! Det tyder på at for få føler et ansvar for avisa!

Forslag: En kommunistisk «MOM»-side! Her kan lesere stille «dumme» spørsmål, misforståelser oppklares og debatten blomstre! Selvsagt må spalta redigeres, og jeg mener ikke Arbeiderbladets MOM-side er noe mønster (den fungerer reaksjonært), men den blir lest!

«For mye hilsningstelegrammer».

Det er utmerka at partiet utveksler hilsninger med andre partier og organisasjoner, men ville det ikke gitt større politisk forståelse å

bruke plassen til stoff fra disse landene e.l. Disse punktene er ikke kommet som et resultat av lange diskusjoner og systematiske undersøkelser. De er ment som en begynnelse.

Jeg mener partiet nå bør sette i gang en diskusjon om innholdet i avisa, og trekke massene med. Dette må bl.a. skje ved oppfordringer i avisa om å komme med forslag og synspunkter.

Det ville være rart om ikke en kvalitativ bedre avis også vil slå ut i flere abonnenter og økt opplag! Vi må ikke selge avisa som vi selger såpe!

Fram for en diskusjonskampanje om KK!
FRAM FOR DAGSAVISA
KLASSEKAMPEN!

Gjør ikke høyrefeil i kritikken av KK

Kameratens innlegg inneholder mye bra og viktig kritikk og mange gode forslag og er en god begynnelse for å reise en diskusjonsbevegelse om KKs form og innhold. Jeg mener allikevel det er nødvendig å ta opp synspunkter i kameratens innlegg som jeg mener er feilaktige.

1) Jeg er enig i at oppfordringer om å verve abonnenter kan virke «internt» på nye lesere av avisa og at avisa bør forklare disse hvorfor de må bli faste abonnenter på dagsavisa. Samtidig må vi ikke gjøre sekterske overslag og tru at

det bare er medlemmer som kan verve abonnenter, at det å verve abonnenter bare er et internt spørsmål osv. Utviklinga i kampanjen har vist at mange kamerater har tenkt sånn.

2. Jeg er enig i at det finnes eksempler på at avisa ikke har tatt nok hensyn til at alt som er klart for oss, ikke nødvendigvis er klart for massene — og at språket i enkelte artikler kan være tungt. Spørsmålet om å «kvikke opp med litt kultur osv.» har hele tida vært et spørsmål om plassmangel, om prioritering. Stadig må stoff utsettes, stadig må

redaksjonen omprioritere (jmf omprioriteringa i forbindelse med det nazistiske mord-forsøket i Tromsø). Dette kan bare bedres ved at vi *far* dagsavisa, som kan ha plass til alt det som etterlyses.

Jeg vil til slutt ta for meg et område der jeg mener kameratens kritikk viser grove politiske feil. Kameraten kritiserer at det er for mange hilsningstelegrammer.

Hva slags kritikk er dette? For det første er den et uttrykk for en manglende forståelse for den proletariske internasjonalismen. Mao sier

DEBATT

følgende om dette: «Vi må forene oss med proletariatet i alle kapitalistiske land, vi må forene oss med proletariatet i Japan, England, USA, Tyskland, Italia og alle andre kapitalistiske stater. Bare da kan vi styrte imperialismen, bare da kan vi nå fram til frigjøring av vår nasjon og vårt folk og frigjøring av alle verdens folk og nasjoner. Nettopp i dette består vår internasjonalisme, som vi bruker til å kjempe mot snever nasjonalisme og snever patriotisme med.» (Til Norman Bethunes minne» — 21/12-1939.)

Den proletariske internasjonalismen styrkes ved å trekke inn hilsningstelegrammer til partiet fra andre partier og hilsninger til andre partier fra AKP(m-l). Det er en stor og viktig oppgave for vårt parti å styrke våre forbindelser med de kommunistiske partiene i resten av verden. Kameraten sier at avisa skal forklare leserne sammenhengen — oppdra leserne. Ved at avisa viser at Equadors Kommunistiske Parti (m-l) går i spissen for kampen mot Equadors reaksjonære militærregime, at dette partiet støtter vår kamp og vi deres, viser vi leserne bredden og styrken i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og oppdrar dem i den prole-

tariske internasjonalismens ånd.

Sjøl om jeg mener kameratens kritikk av innholdet i KK inneholder feil, er det bra at diskusjonen er i gang. Her må flere skrive innlegg til KK og TF for å få igang en massebevegelse for styrking av dagsavisa «Klassekampen».

STYRK KK'S REDAKSJONELLE LINJE!

Ola

Kvinnepolitikk : Sjølkritikk fra Kari

I T.F. Nr. har jeg en artikkel der jeg kritiserer vedlegget om masselija. SK har oppsummert grove høyreavvik i partiets kvinnearbeid, og SK har satt i gang en korrigeringskampanje for å rette opp høyreavviket og gjøre kvinnearbeidet til hele partiets ansvar.

Dette er nødvendig og bra. Min kritikk av vedlegget gikk ut på at vedlegget legger hovedansvaret for den politikken som har vært ført på kvinnekaderen og ikke på partiet som helhet.

Formålet med kritikk må

være at den kritiserer brennpunktet for feilene og tar opp årsakene til disse feilene. Målt mot dette er min kritikk feilaktig.

Avviket i kvinnearbeidet skyldes:

1) at partiet ikke har hatt en fast ledelse av kvinnearbeidet, men at kadern i stor grad har fått utvikle linjer på egen hånd. Nå gjør partiet tiltak for å rette opp dette. Artikkelen burde derfor heller utdypet diskusjonen om avvikene, og om hvordan vi gjør kvinnearbeidet til en sak som blir alle

kameratenes ansvar. Det ville vært konstruktiv kritikk av partiets rolle i denne saken.

2) De linjene kaderen har utvikla har på flere viktige punkter vært feilaktig. Men da er det riktig å ta utgangspunkt i nettopp denne politikken, og rette kritikken mot dem som faktisk er ansvarlig for utviklingen av den.

Hva er da årsaken til at jeg opprinnelig var uenig i en slik kritikk? Det bunner i feilaktige oppfatninger om partiet...

— En av årsakene er at jeg

håper eller tror at det personlig ansvaret oppheves fordi vi har et prinsipp om kollektiv ledelse i partiet. At vi kan skyte oss inn under at «alle har jo like stort ansvar for feilene» — underforstått: alle kunne jo kritisert Røde Fane-artikklene underveis.

Et slikt standpunkt under-sklar fullstendig: at den/de som sitter med hovedansvaret i en sak selvfølgelig har et spesielt ansvar framfor andre. Det forhindrer at kritikk rettes dit feilene har oppstått, og det forhindrer mulighetene for en skikkelig korrigering av feilene. At min motsigelse på prinsippet om personlig ansvar kommer til uttrykk i tilfellet med skarp kritikk av linjer som kvinnekader har utarbeidet, kan tyde på avvik i synet på kvinnekader; d.v.s. at denne kaderen må ikke kritiseres så skarpt som mannfolka. Dette er selvfølgelig dypt reaksjonært!

— Videre bunner synet mitt i feilaktig syn på forholdet mellom ledelsen og medlemsmassen i partiet vårt. I mitt innlegg snakker jeg stort sett om partiets ansvar, men et sted etterlyser jeg partiets «ledelse» — hvor var den da det oppstod feilaktige linjer i Røde Fane?

Dette er utifra et håp om at ledelsen i partiet er en slags gud som griper inn og ordner opp når noe er galt. Jeg forstår ikke at ledelsen ikke er noe grunnleggende forskjellig fra medlemmene, at ledelsen kan ha og til tider har de samme feil som vi i partiet forøvrig.

Et slikt syn er den andre siden av ideen om at det kollektive ansvaret opphever

det personlige ansvaret. Ideen om ledelsen som en nedtrende gud er en politikk for å undenkjenne den enkelt kadens personlige ansvar for partiets linjer. Uten et slikt personlig ansvar vil det heller ikke bli noen kollektiv ledelse.

I hovedsak mener jeg derfor at min artikkel var feilaktig og avsporet diskusjonen. For å rette opp

feilene i partiets kvinnepolitikk må vi ta utgangspunkt i den politikken som faktisk har vært ført. Vi må utdype diskusjon om og kritikken av feilene, og rette kritikken til dem som har utarbeidet disse feilaktige linjene. Vi må finne årsakene til at feilene har oppstått, og utarbeide nye og riktige linjer for partiets kvinnearbeid.

Kari.

Tom side

